

Міністерство освіти і науки України
Сумський державний педагогічний університет
імені А.С.Макаренка
Факультет іноземної та слов'янської філології

«Затверджую»

Голова приймальної комісії
СумДПУ імені А.С.Макаренка
проф. Ю.О. Лянной

«13» *Лютень* 2020 р.

ПРОГРАМА
фахового вступного випробування
з української мови та літератури
ступінь магістр

Розглянута на засіданні
приймальної комісії
« 28 » лютого 2020 року
Протокол № « 5 »

Суми 2020

Програма фахового вступного випробування з української мови та літератури для вступу на навчання за ступенем магістр денної та заочної форм навчання спеціальності 014 Середня освіта (Українська мова і література), 035 Філологія (Українська мова та література).

Ухвалена на засіданні кафедри української мови і літератури
«27» лютого 2020 р. Протокол № 11

Завідувач кафедри _____ проф. О. М. Семенов

Голова фахової атестаційної комісії

_____ доц. В.В. Герман

ПРОГРАМА

фахового вступного випробування з української мови та літератури для вступу на навчання за ступенем магістр денної та заочної форми навчання спеціальності 014 Середня освіта (Українська мова і література), 035 Філологія (Українська мова та література).

ПОЯСНЮВАЛЬНА ЗАПИСКА

На початку ХХІ століття все виразніше й гостріше постають питання реформування вищої освіти в Україні в напрямку гуманізації, що спрямована на формування інтелектуальної культуро-мовної морально-духовної особистості, якій властиві естетичні смаки. Нова соціально-освітня ситуація в Україні також актуалізує поступовий перехід від репродуктивної освіти до освіти інноваційної, сутнісний зміст якої полягає у зверненні до особистісних якостей та творчого потенціалу майбутніх учителів-словесників, викладачів української мови та української літератури. У реалізації цих завдань пріоритетну роль відіграють філологічні дисципліни.

Програма вступного іспиту з української мови спрямована на виявлення знань студентів із базового лінгвістичного курсу – сучасної української літературної мови в його взаємозв'язках із діалектологією, історією мови, стилістикою, культурою мови тощо.

Програма складається з розділів «Вступ», «Фонетика і фонологія», «Орфоєпія», «Графіка і орфографія», «Лексика і фразеологія», «Морфологія», «Синтаксис».

Програма вступного іспиту з української літератури спрямована на виявлення знань студентів про літературний процес, розвиток українського письменства і літературної критики цієї доби, а також вміння аналізувати художній текст.

Програма складається з розділів «Українська література Х – ХVІІ ст.», «Українська література ХІХ ст.», «Українська література кінця ХІХ – початку ХХ ст.», «Українська література ХХ ст. Сучасна українська література».

Програма вступного іспиту передбачає обов'язкове прочитання абітурієнтом рекомендованих художніх текстів, ґрунтовне літературознавче потрактування літературних явищ, творчості письменників, стилевих особливостей творів тощо, їх аналіз у контексті суспільно-політичних, літературно-мистецьких подій епохи.

Програма фахового вступного випробування з української мови та літератури для вступу на навчання за ступенем магістр денної та заочної форми навчання спеціальності 014 Середня освіта (Українська мова і література), 035 Філологія Українська мова і література відповідає програмі підготовки бакалаврів напрямку 6.020303 Філологія* Українська мова і література, спеціальностей «Українська мова і література», «Українська мова і література та іноземна мова».

Форма проведення – *усний іспит*.

Всього білетів – 50. У білеті 2 питання. На підготовку відповіді відведено – 30 хвилин. Усна відповідь – 10 хвилин.

Оцінювання за 200-бальною шкалою.

Критерії оцінювання знань з української мови та літератури додаються.

ЗМІСТ ПРОГРАМИ

Українська література

Українська література X – XVII ст.

Літописання. Зародження жанру та його самобутність, зв'язки з історіографічною прозою європейських народів. Доля літописних зведень. Річна стаття як основна композиційна одиниця. Гіпотетичний літопис Аскольда.

„Повість минулих літ” (поч. XII ст.). Композиція твору. Використання легендарно-повістєвого, історичного матеріалу. Проблема авторства. Відомості про Нестора-літописця. Міфізація діяльності Рюриковичів. Особливості стилю та система образів літопису. Сюжетні паралелі билин Київського циклу із „Повістю минулих літ”. Основні зведення, редакції та списки „Повісті”. Роль літопису в розвитку української історичної прози.

„Слово о полку Ігоревім” (1185 – кінець 1187 рр.) – найвидатніша літературна пам'ятка Київської Русі. Історія відкриття, видання і вивчення „Слова”. Боротьба навколо питання про його автентичність. Автор „Слова” – проблема літературознавців. Зміст і основна ідея „Слова”. Образ Руської землі і у творі, його композиційно-символічна насиченість. Антитеза „Руська земля – Великий степ”.

Поява терміну „бароко”. Основні етапи еволюції. Засвоєння терміну „бароко” українським літературознавством (В.Перетц, С.Маслов, О.Білецький, М.Гнатишак, Д.Чижевський, А.Макаров, Л.Ушкалов). Визначальні естетично-художні засади і найхарактерніші ознаки бароко. Сильові особливості: контрастність, метафоризм, концептизм, емблематичність, прагнення вразити й приголомшити читача та глядача. Роль і місце українських риторик та поетик у розбудові жанрової структури. Ускладнення художніх форм полемічної прози. Українське бароко в контексті європейського (маринізм, гонгоризм, концептизм; Е.Тезауро, Б.Грассіан та ін.): спільні і відмінні риси.

Значення діяльності братств, Києво-Могилянської колегії (з 1701 – Академії) у кристалізації літературного процесу, обов'язкове викладання в них риторик та поетик.

Співіснування барокових тенденцій із ренесансними та просвітницькими в давній українській літературі.

Творча спадщина письменників-полемістів із Острога. Засади світогляду та суспільних позицій Герасима Смотрицького в передмові „До народів руських”, у творі „Ключ Царства Небесного”.

Творчість Мелетія Смотрицького і його „Грамматика словенська” (1619). Художня майстерність письменника в творенні образної системи „Треносу” (1610). Місце в ньому персоніфікованого образу Матері-Церкви. Оборона православної церкви та її права на розвиток у трактаті „Виправдання невинності” (1621). Пошуки Мелетієм Смотрицьким злагоди між конфесіями, виправдання свого переходу до греко-католицької віри. Творчість Івана Вишенського (від середини XVI ст. – до 1621 та 1643 рр.). Роль філософії ісихазму у формуванні світогляду та суспільної позиції Вишенського. Невизнання письменником ренесансних цінностей, повернення до ранніх християнських ідеалів. Протиставлення двох типів європейської цивілізації: православної та католицької. Консервативність поглядів автора щодо використання для національних потреб західної науки, освіти. Критика соціальної дійсності в Україні та Речі Посполитій в „Писанії до всіх... в Лядській землі живущих”, „Викриття диявола-світодержця”.

Вірші про Визвольну війну 1648-1654 років. Барокова антитеза як засіб увиразнення героїчного духу українства. Вплив фольклору на поезику віршування. Пісні поетеси „з легенди” Марусі Чурай.

Бароковий концептизм збірки „Аполлонова лютня” (1671) Лазара Барановича. Зображення узгодженого неузгодження, використання антитези, стильової гри протилежних за значенням слів.

Поєднання в творах християнських і поганських мотивів та образів. Опрацювання ним жару епіграми. Створення поетичного корпусу „Житія святих” (1670). Продовження цієї традиції у збірці Дмитрія Туптала „Руно орошене” (1680).

Використання барокових засобів у збірках „Зегар цілий і полугегарок” (1690), „Млеко від вівці пастиру належне” (1691) Івана Величковського. Використання алегорій релігійної символіки, відтворення образів Ісуса Христа, Богородиці, святих, смерті. Природа і художня майстерність курйозних віршів зі збірки „Млеко”. Розвиток жанру епіграми: твори на біблійні та житійні

сюжети; цикли „Вірші на Євангеліє для іконописців”, „Діяння святих апостолів”, „Вірші на Апокаліпсис”.

Поетична спадщина Григорія Сковороди: барокова традиційність і версифікаційне новаторство. Типологічний зв'язок поезії Сковороди з феноменом „мандрованих дяків”. Синтез у творах традицій фольклору, досвіду національних і європейських поетів. Жанрове розмаїття віршів. Повчальна їх спрямованість. Барокові та просвітницькі тенденції стилю поета. Збірка „Сад божественних пісень” (1750-1780-і рр.): її структура, особливості взаємозв'язку епіграфів і тексту віршів. Використання алегорії Саду в своєрідній інтерпретації образу.

Розвиток жанру драми-міракля. „Комедія на Успіня Богородиці” Дмитрія Туптала. „Декларація про житіє св. Катерини”. Драма-міраклє „Олексій, чоловік Божий” (1673-1674). Залежність тексту драми від житійної традиції, міфологічної, народної естетики. Культивування християнських ідеалів через образ Олексія. Алегоричні та міфологічні персонажі драми. Поетика весільного обряду в інтермедійній сцені „Іграніє свадьби”.

Зародження жанру історичної драми на національному ґрунті. Трагікомедія „Володимир” Феофана Прокоповича (1705) та її місце в розвитку жанру. Авторська інтерпретація історії хрещення України. Класицистична основа композиція п'єси. Спрямованість проблематики твору в свою епоху. Актуальність просвітницької проблематики, розробленої в драмі.

Густинський літопис (II пол. ХУІІ ст.) як спроба відтворення історії України від сивої минувшини до кінця ХУІІ ст. Творче використання автором традиції національних та європейських літописів.

Козацькі літописи – самобутнє явище давньої української літератури та культури. Втілення в них барокової моделі України. „Літопис Самовидця” – перший твір з козакофільськими ідейно-естетичними настановами. „Дії презильної битви Богдана Хмельницького, гетьмана Запорізького, з поляками” Григорія Граб'янки – маніфест козацько-українського автономізму. „Сказання про війну козацьку з поляками...” Самійла Величка – монументальний твір, спроба аналізу та узагальнення національного життя України в ХУІІ – на початку ХУІІІ ст. Творче використання документальних, фольклорних і літературних матеріалів. Просвітницьке спрямування літопису.

Українська література ХІХ ст.

І.Котляревський – засновник української нової літератури. Джерела його світогляду і творчості. Інтерес до побуту і фольклору. Традиції давньої літератури в творчості письменника, зокрема досвід „низового бароко”. „Енеїда” – перший твір нової української літератури, одна із трагедій поеми Вергілія (П.Скаррон, А.Блюмауер, М.Осіпов). Зв'язок „Енеїди” І.Котляревського з українською бурлескною традицією ХУІІІ ст. та трагедичними прийомами бароко. Вплив поезики класицизму на цей твір.

Театральна діяльність І.Котляревського - засновника української нової драматургії, історія написання, постановки і публікації „Наталки Полтавки”, її новаторство в контексті тогочасної драми.

Є.Гребінка – організатор українського літературного руху, один із засновників петербурзького осередку українства. Є.Гребінка – байкар. Збірка „Малороссийские приказки”. Є.Гребінка – поет-романтик. Проза Є.Гребінки. Українська історична тематика в російських прозових творах („Чайковський”, „Нежинский полковник Иван Золотаренко”).

Г.Квітка-Основ'яненко – перший класик української художньої прози на народно мовній основі, представник просвітницького реалізму. Літературна діяльність Г.Квітки. Дві групи творів у прозі Г.Квітки-Основ'яненка – просвітницько-реалістичні та сентиментально-реалістичні, їх стильові особливості. Гумористичні оповідання і повісті: „Салдацький патрет”, „Мертвецький великдень”, „От тобі й скарб”, „Конотопська відьма” та ін., бурлескний колорит, поєднання в них етнографічного реалізму й народної фантастики, артикуляція етноментальної пам'яті, переосмислення міфологем. Сатиричне зображення побуту в романі „Пан Халаявский”. Повість „Маруся, поєднання в ній ознак просвітницького дидактизму, етнографічного реалізму та сентименталізму, іконографічна ідеалізація образів. Ознаки реалізму у творі „Козир-дівка”, обстоювання людської гідності. Повість „Сердешна Оксана”, її вплив на поему „Катерина” Т.Шевченка. Риси індивідуального стилю Г.Квітки-прозаїка.

Естетичні принципи романтизму. Романтизм в українській поезії першої половини ХІХ ст., його основні риси, відповідність менталітету українця. Розширення поетами-романтиками стильових, тематичних і жанрових меж національної літератури. Вплив Гердера на формування концепції романтизму.

Літературна діяльність Л.Боровиковського як першого поета-романтика кінця 20-х – початку 30-х рр. Тематика балад, використання народнопісенних мотивів та романтичних засобів при використанні мандрівних сюжетів (балада „Маруся”).

Віршовані збірки М.Костомарова (Ієремії Галки): „Українські балади” (1839) та „Вітка” (1840).

Амвросій Могила (А.Метлинський) – представник романтизму (збірка поезій „Думи і пісні та ще дещо”).

Маркіян Шашкевич – чільна постать „Руської трійці” як культурологічного явища в українській історії Статті М.Шашкевича про мову і літературу – „Азбука і абетка”, передмова до альманаха „Русалка Дністровая”.

Тарас Шевченко. Широта і різноманітність (ідейно-тематична та жанрова) спадщини – поезія, драматургія, проза, критика.

Рання творчість (1837 – 1846). „Кобзар” Т.Шевченка 1840 р., його оцінка критиками. Основні мотиви ранньої поезії. Тема ролі поета в житті народу та пошуків іманентної сутності таланту („Думи”, „Перебендя”, „На вічну пам’ять Котляревському”, „До Основ’яненка”), туга за батьківщиною, образи героїчного минулого України. Історичні поеми Т.Шевченка. Романтична інтерпретація української минувшини у поемі Т.Шевченка „Гайдамаки” (1841). Драматургія Т.Шевченка. Романтична трагедія „Никита Гайдай” та соціально-побутова драма „Назар Стодоля”. Традиції і новаторство Т.Шевченка у цьому жанрі.

Життя і творчість періоду „трьох літ” (1843-1845). Спроба переоцінки національної історії з погляду об’єктивного історизму, захист її від тенденційних перекохань („Розрита могила”, „Чигрине, Чигрине”, „Холодний Яр”), містеріальний дискурс поеми „Великий льох”: трактування трагічної долі України. Побутові поеми Т.Шевченка („Сова”, „Наймичка”). Образ матері в поезії Т.Шевченка. Поеми, написані російською мовою („Слепая”, „Тризна”), та їх зв’язок з ліро-епічними творами епохи романтизму.

Творчість періоду заслання (1847-1857). Цикл поезій „В казематі”.

Останні роки життя й поетичної творчості (1857-1861). Поеми Т.Шевченка „Неофіти”, „Марія”, „Юродивий”.

Російськомовна проза. Сюжети і образи в прозових творах: доля тогочасного кріпака-інтелігента („Художник”, „Музикант”), доля жінки („Наймичка”, „Капітанша”), типи поміщиків („Близнецы») проблема вродженого аристократизму („Варнак”) та ін. Автобіографіям повістей, особливості художньої форми, мови і стилю. Російськомовні повісті Т.Шевченка в оцінці критики.

Переслідування царизмом українського слова (Валуєвський циркуляр 1863 року, Емський указ 1876 р.) як продовження утисків української культури.

Співіснування реалізму з романтизмом в українському письменстві. Франкова концепція „наукового реалізму”.

Пантелеймон Куліш. Романтична стильова тенденція другої половини ХІХ ст. Багатогранність діяльності (поет, прозаїк, драматург, фольклорист, етнограф, історик, критик, літературознавець, мовознавець, перекладач, видавець, редактор). „Чорна рада” (1847 – 1857) – перший соціально-історичний роман в українській прозі. Творче осмислення романно-історичної традиції В.Скотта, М.Гоголя.

Поетична творчість. Збірка „Досвітки” (1862). Історична тематика. Романтичний характер настроїв, образів. Осуд визвольної боротьби українського народу в 1648-1654 рр. П.Куліш – збирач і видавець фольклорно-етнографічних матеріалів („Записки о Южной Руси”). Заслуги в галузі перекладу (твори В.Шекспіра, Дж.Байрона, Гете, Г.Гейне, Ф.Шіллера та ін.).

Анатоль Свидницький. Драма творчого шляху письменника. Різноманітність обдарування – поет, прозаїк, етнограф-фольклорист, громадський діяч. Продовжувач кращих літературних традицій і новатор у змісті й формі художніх творів. Захоплення фольклором та етнографією.

„Люборацькі” (1861-1862) – перший в українській літературі соціально-психологічний роман.

Л.Глібов – „найкращий український байкопис” (І.Франко). Продовження ним української байкарської традиції. Зв’язок зі спадщиною європейського байкарства, ліризація жанру. Два періоди у творчості Л.Глібова.

І.Нечуй-Левицький. Творчі пошуки письменника. Поняття про національну нарацію та форми її реалізації у прозі І.Нечуя-Левицького. Багатство тематики. Жанрове розмаїття (оповідання, повісті, романи, казки, драми, нариси, статті). Риси індивідуального стилю. Повість

„Микола Джеря” як досягнення української аналітичної прози в зображенні кріпацтва та причин бунтарства.

Повість „Кайдашева сім'я”. Відображення рис національного менталітету в конкретній ситуації пореформеного села.

Антиклерикальна тема у творчості І.Нечуя-Левицького: повість-хроніка „Старосвітські батюшки та матушки”. Оповідання „Афонський пройдисвіт”.

Романи з життя національної інтелігенції. Зображення письменником „нової людини”. Ідейні пошуки національно свідомих героїв („Хмари”, „Над Чорним морем”). Історична проза: „Гетьман Іван Виговський” – полеміка з О.Левицьким. Спростування ідеологем „краківської школи”, зокрема Г.Сенкевича („Вогнем і мечем”) у повісті „Князь Ярема Вишневецький”. Драматургія І.Нечуя-Левицького („На Кожум'яках”, „Маруся Богуславка”).

Статті („Сьогочасне літературне прямування”, „Українська декаденщина”), нариси („Апокаліпсична картина в Києві”, „Мар'янка Погребнячка й Бейліс”, „В концерті”), театральна рецензія.

Панас Мирний. Мала епічна форма у творчості Панаса Мирного (Рудченка). Актуальність проблематики, тенденційність, висока майстерність і художнє новаторство оповідань. Розвиток П.Мирним жанру повісті. „Хіба режуть воли, як ясла повні?” – соціально-психологічний роман, його еволюція від нарису „Подоріжжя від Полтави до Гадячого”. Співавторство Панаса Мирного з Іваном Біликом. Роман „Повія” – зразок української класичної літератури. Переосмислення долі покритки, розкритої Г.Квіткою-Основою („Сердешна Оксана”), Т.Шевченком („Катерина”), І.Нечуєм-Левицьким („Бурлачка”) та ін.

Б.Грінченко – складна літературно-громадська постать в українській літературі. Всебічна обдарованість (поет, прозаїк, драматург, перекладач, літературний критик, мовознавець, етнограф, фольклорист, педагог, публіцист, бібліограф). Публіцистичний характер творів. Культурницька програма в повістях „Сонячний промінь” та „На розпутті”, її паралель із ідеологічною повістю О.Кониського „Юрко Городенко”. Екзистенціальна проблематика цих повістей.

Несприятливі умови для розвитку української драматургії в 50-60-ті роки ХІХ ст. Відсутність професійного театру, посилення царських репресій щодо розвитку української культури. Жанр соціально-психологічної драми і комедії у творчості І.Карпенка-Карого, М.Старицького, М.Кропивницького, І.Франка, О.Пчілки, Г.Цеглинського та ін. Історична драма і трагедія. Інші види в драматичному мистецтві (оперетка, водевіль тощо). Народний театр М.Старицького, М.Кропивницького, І.Карпенка-Карого – якісно нове явище в культурно-громадському житті України та за її межами. Участь „корифеїв” у роботі Першого Всеросійського з'їзду діячів сценічного мистецтва (1897).

Художня творчість І.Франка. Історично вимушена поліфункціональність. Багатство жанрів, стильове розмаїття. Поезія. Актуальність тематики, ідейна глибина, новаторство поетичної форми. Збірка „З вершин і низин”. Збірка „Зів'яле листя”. Традиція Вертерівського мотиву. Збірка „Мій Ізмарагд”. Збірки „Із днів журби”, „Semper tūro”. Характеристика збірок „Давне і нове”, „Із літ моєї молодості”. Поєми. Основні групи: сатиричні, соціально-побутові, історичні, філософські і поєми-казки. Широта проблематики. Жанрова різноманітність. „Іван Вишенський”. Філософське осмислення образу Б.Хмельницького („На Святоюрській горі”). Мотиви та алегоричні образи поєми „Смерть Каїна”. Ідейно-стильовий парадокс поєми „Похорон”, переосмислення образу Дон Жуана, колізія двійництва. Поєма „Мойсей” – один з вершинних творів І.Франка і всієї української літератури: проблематика поєми, її філософський зміст, суголосний національній дійсності, художня візія свободи та обов'язку, багатство образів, своєрідність стильового вирішення. Драматургія. Суспільна актуальність, естетична концепція п'єс. „Украдене щастя”: джерела драми, багатоплановість конфлікту, тема фатуму, загальна характеристика п'єс „Учитель”, „Сон князя Святослава” та ін.

Мала епічна проза І.Франка: цикл „Бориславські оповідання”, твори на сільську („Лесишина челядь”, „Сам собі винен”, „Історія кожуха” та ін.). Тема візництва у психологічному романі „Лель і полель”, „Воа constiktōr” – розпад особистості в цивілізаційному світі, психологічна структура нарації. Аналіз деградації суспільства у творах „Основи суспільства”, „Для домашнього вогнища”, проєкція нової людини у повісті „Перехресні стежки” доля інтелігентів у оповідання „На дні”, в нарисі „Моя зустріч з Олексою”. Актуалізація історичної пам'яті в повісті „Захар Беркут”.

Проблема сугестії у його трактування („Із секретів поетичної творчості”). Полеміка з представниками модернізму.

Українська література кінця XIX – початку XX ст.

Творчий шлях В.Самійленка. Рух від народницьких до „чуттєвих” мотивів, нова культура версифікації, жанрове урізноманітнення поезії. Гумористичні та сатиричні твори поета, висміювання псевдо патріотизму та малоросійської закомплексованості („Ельдорадо”, „Собаки”, „Ідеальний публіцист”, „На печі” та ін.). Інтерпретація народної піснярки Марусі Чурай у драматичній поемі „Чураївна”. Несприйняття революції як суспільної патології в поемі „Гея”.

Розвиток реалістичних традицій у творчості Леся Мартовича, публіцистичний дискурс у збірках „Нечитальник” (1900), „Хитрий Панько” (1903), „Стрибожий дарунок” (1905). Сатиричні імперативи („Війт”, „Іван Рило”, „Хитрий Панько”, „За межу” та ін.). Висміювання знедуховленості у повісті „Забобон” (1911). Вплив Леся Мартовича на В.Стефаника та Марка Черемшину. Поєднання поетичного хисту (збірка „Поезії”, „Подорож до Києва”) з прозовим у творчості О.Маковея. Обстоювання об’єктивно-реалістичних принципів у сатиричних творах („Клопоти Савчихи”, „Стара Мадьярка”, „Нові часи”, „Казка про невдоволеного Русина” та ін.). Антимілітарний пафос збірки „Кроваве поле”. Осмислення історичної минувшини в Україні (повість „Ярошенко”).

Творчі пошуки Г.Хоткевича – від реалізму оповідань 90-х років до модернізму („Поезія в прозі”, 1902), твори за гуцульськими мотивами („Камінна душа”, „Довбуш”, „Гірські акварелі” та ін.).

Вплив корифеїв українського театру на драматургію „перехідного періоду”. Спроби віднаходження інших шляхів. Історична п’єса Б.Грінченка „Перед бурею”, комедія „Нахмарило”. Сатиричні драми А.Крушельницького: „Орли”, „Зяті”, „Стефанишини”. Драматичні твори Л.Яновської („Лісова квітка”, „Жертви”). Зв’язок п’єс С.Васильченка з народно-поетичною творчістю („На перші гулі”, „Не співайте, півні, не вменшайте ночі”), їхнє тематичне урізноманітнення („Кармелюк”, „Недоросток”). Відкриття у Києві (1906) українського стаціонарного театру під керівництвом М.Садовського.

Запровадження психолінгвістичної поетики О.Потебні (уявлення про тричленну структуру мистецького твору, зовнішню та внутрішню форми), її вплив на українську і світову науку.

Література XX ст. – новий етап в історії українського письменства. Переорієнтація з позитивістських критеріїв на естетичні, на іманентну основу мистецтва, спроба врівноваження критеріїв Краси та Правди на засадах урахування специфіки національного мистецтва. Постанова нового типу естетичної свідомості, відповідного принципам самтожності таланту. Поєднання традиції та нових, модерністських, віянь в українській літературі. Онтологічні джерела вітчизняного модернізму: перехрестя європейської „філософії життя” та української „філософії серця”.

Проблема українського модернізму в критичній рецепції та літературознавчих дослідженнях. Полеміка з приводу його присутності на теренах вітчизняного письменства на початку та впродовж XX ст. Характерні ознаки концепції модернізму, історична зумовленість його виникнення. Спільні та відмінні риси українського модернізму у порівнянні з французьким, бельгійським, польським чи російським. Формування концепції модернізму у статтях О.Луцького, М.Євшана, М.Сріблянського. Обстоювання естетичних засад модернізму М.Вороним, „молодомузівцями”, часописом „Українська хата” (М.Сріблянський, М.Євшан, А.Товкачевський), прагнення поєднати категорію Краси з категорією Правди, згармоніювати їх, обстоювання принципу „цілого чоловіка” на протигагу позитивістському членуванню людини на окремі функції, виборення права митця на свободу творчості. Полеміка з народницькими (С.Єфремов, Ф.Матушевський, О.Лотоцький та ін.) критиками, з позитивістами від мистецтва.

Михайло Коцюбинський. Аналіз імпресіоністичних домінант прози М.Коцюбинського („Intermezzo”, „На камені”, „Цвіт яблуні”, „Він іде” та ін.) поряд з реалістичними („Коні не винні”) чи романтичними („Дорогою ціною”). Психологізм – нова грань стилю М.Коцюбинського („Подарунок на іменини”, „Сміх”, „Персона грата” та ін.). Цикл поезій у прозі „3 глибини”. Етногенетичні джерела у творчості М.Коцюбинського („На віру”, „Відьма” та ін.), художнє переосмислення міфологем („Тіні забутих предків”).

Творча постать В.Стефаника. Зростання письменника від символістської збірки „3 осені” (1896-1897) до новелістики експресіоністичного гатунку („Синя книжечка”, 1899). Своєрідність українського експресіонізму на відміну від німецького на прикладі новелістики В.Стефаника. Сильові особливості новелістики В.Стефаника (збірки: „Камінний хрест”, „Дорога”, „Моє слово”).

Пошуки Марком Черемшиною (І.Семанюком) індивідуальної стильової манери. Ліризація прози у збірці „Карби”, поєднання символізму з традиційними міметичним письмом („Чічка”, „Злодія зловили”, „Зведениця” та ін.). Осудження патології війни у збірці „Село вигибає”, укрупнення есхатологічних мотивів („Село потерпає”, „Перші стріли”, „Зрадник”, „Після бою” та ін.).

Реалізація принципів символізму у творчому доробку М.Яцківа. Його сугестивна новелістика (збірки „В царстві сатани”, „Душі кланяються”, „Казка про перстень”, „Чорні крила” та ін.). Психологічні колізії повістей „Огні горять”, „Блискавиці”, „Танець тіней”. Окремі прояви декадентизму в українській літературі.

Ольга Кобилянська. „Аристократизм духу” у творах О.Кобилянської. Зв’язок письменниці з рухом емансипанток.

Ранні повісті – „Людина” (1891), „Царівна” (1895). Протест проти нерівноправного становища жінки в суспільстві. Психологізм повістей. Образи жінок-інтелігенток у творах О.Кобилянської („Valse melancholique”, „Некультурна”, „Нюба”). „Апостол черні” – порушення національних, соціальних, елітарних та емансипаційних проблем. Повість „Земля” – архетип землі.

Леся Українка. Творча постать Лесі Українки (Лариси Косач) в контексті української літератури на межі XIX-XX ст. Стрімка її еволюція від традиційної версифікації до неоромантизму („новоромантизму”). Порушення проблеми сутності мистецтва та ролі митця у суспільстві у творах різних періодів художньої еволюції поетеси („Давня казка”, „Вавилонський полон”, „У пущі”). Аналіз збірок „На крилах пісень” (1893), „Думи і мрії” (1899), „Відгуки” (1902). Перехід поетеси від медитативної лірики до ліро-епосу („Роберт Брюс, король шотландський”, „Вілла-посестра”, „Ізольда Білорука”, „Одно слово” та ін.) та до жанру драматичної поеми. Інтелектуальний пафос, філософська глибина художнього світобачення у драматичних поемах „Одержима”, „На полі крові”, „В катакомбах” та ін., концентрація дисциплінованої „кордоцентричної” пристрасті. Психологічна драма „Блакитна троянда” (1895), її нова морально-етична проблематика. Міфологічна основа „Лісової пісні”. Звернення Л.Українки до національної історії, розкриття трагічних колізій національного менталітету у „Боярині”, символізація долі Оксани. „Камінний господар” – екзистенціальна проблема свободи, своєрідна версія літературного сюжету про Дон Жуана.

Олександр Олесь – поет, драматург, перекладач. Життєвий і творчий шлях О.Олесь. Світоглядні та естетичні позиції. Мотиви лірики 1905-1907 рр. Збірка поезій „З журбою радість обнялась” (1907). Пейзажна та інтимна лірика. І.Франко про збірку. М.Рильський про оптимізм поезій книжки „З журбою радість обнялась”. Збірка „Поезія. Книга II” (1909). Майстерне використання в ній поезики народних пісень. Багатство й оригінальність образотворчих засобів, ритміки, строфіки. Мотиви розпачу, зневіри у збірці „Поезії. Книга III” (1911). Зображення маси як пасивної юрби у драматичному етюді „По дорозі в Казку”. Еміграція О.Олесь за кордон (1919), трагізм відриву поета від батьківщини. Поетичні переклади народних казок.

Володимир Винниченко. Проблема краси, естетичних потреб та волі до життя в ранній прозі В.Винниченка („Краса і сила”, „Раб краси”, „Голота” та ін.), розкриття „аристократизму духу” українського народу, його талановитої вдачі у несприятливих умовах виживання (пор.: „Страчене життя” А.Тесленка, „Талант” С.Васильченка). Наявність елементів модернізму та авангардизму в прозі та драматургії В.Винниченка, спроба реалізувати в художніх творах теорію „чесності з собою” („Чесність з собою”, „Щаблі життя”, „Чорна Пантера і Білий Медвідь”, „Великий Молох”, „Гріх”, „Брехня”, „Пригвожені”, „Молода кров” та ін.). Усвідомлення потворності тоталітарного режиму у романі „Слово за тобою, Сталіне”, поступове вивільнення письменника з-під засилля комуністичних ілюзій, пережите ним в еміграції.

Українська література. Сучасна українська література

Павло Тичина. „Сонячні кларнети” (1918) – підсумковий етап ідейно-естетичних пошуків української поезії початку XX ст., естетична програма духовного відродження нації на міцній етичній основі. Поняття „кларнетизм” як визначення концентрації світотворчої енергії української душі. Непомилне чуття історизму в поемі „Золотий гомін”. Тривожне завбачення поетом трагедії національної революції у циклі „Скорбна мати”. Збірка „Замість сонетів і октав” (1920) – художній документ загальнонаціональної катастрофи 1917-1920 рр. Пошуки нових зображально-виражальних засобів у виповненій дисонансами книжці „Плуг” (1920), „В космічному оркестрі” (1921), „Вітер з України” (1924).

„Розстріляне відродження” – умовна назва письменників 20-х рр., репресованих комуністичною системою. Піднесення націотворчих та художніх сил, провідна роль у них

літератури. Характеристика літературних угруповань („Гарт”, „Плуг”, „Ланка” – згодом МАРС, „неокласики”, ВАПЛІТЕ, Аспанфут – згодом Нова Генерація, „Авангард”, ВУССП, „Молодняк”, „Західна Україна”), більшість з них – зосереджена на позахудожніх засадах, частина (МАРС, „неокласики”, ВАПЛІТЕ) – зорієнтована на достеменно творчі проблеми. Роль періодичних видань у циркуляції творчих ідей – журнали „Мистецтво”, „Шляхи мистецтва”, „Червоний шлях”, „Життя і Революція”, „Плужанин”, „Гарт”, „Молодняк”, „Універсальний журнал”, „Нова генерація” та альманахів „Гроно”, „Жовтень”, „Арсена”, „Літературний ярмарок” та ін. Джерело духовного потенціалу покоління „розстріляного відродження” – в пробудженні українства на початку ХХ ст. Спалах Літературної дискусії 1925-1928 рр., порушення онтологічної проблеми: бути чи не бути українській літературі, українській культурі, українській нації.

Розмаїття стильових тенденцій, активні пошуки шляхів розвитку української літератури, маніфести, полеміки. Особливості авангардизму як відгалуження модернізму, його відмінні риси від модернізму. Український футуризм, роль М.Семенка в його культивуванні.

Радикальні ознаки революційного романтизму у порівнянні із класичним романтизмом та неоромантизмом, його ригористичні та експансивні ознаки, їх прояв у ліриці В.Еллана, В.Чумака, Л.Первомайського та ін. Версифікація прихильників так званої „романтики буднів”. Спроба подолання канонічних нормативів романтизму: популярність стихійної лірики В.Сосюри, інтенсивні пошуки іманентної стильової манери в поемах „Червона зима”, „Махно”, „Мазепа”, висвітлення драми „двох Володьок”; культура поетичних експериментів М.Йогансена (збірки „Д’гори”, „Крокове коло”, „Ясен”), імпульсивна лірика О.Влизька (збірки „За всіх скажу”, „Книга балад”, „Мій друг Дон Жуан”).

Протест І.Багряного проти засилля комуністичних ідеологем та поширення псевдо художньої „пролетарської літератури” (збірка „До меж заказаних”, поема „Аве Марія”, історичний роман у віршах „Скелька”). Нонконформістський пафос творчості Т.Осьмачки (збірки „Круча”, „Скитські вогні”, „Клекіт”).

Трагічна постать М.Хвильового (Фітільова) в українській літературі та культурі. Порушення ним націотворчих проблем у Літературній дискусії 1925-1928 рр. Дебют М.Хвильового як поета-авангардиста (зб. „Молодість”, 1921; „Досвітні симфонії”, 1922; поема „В електричний вік”). Новели „Сині етюди” (1923) – подія в українській прозі 20-х років. Розкриття антилюдської суті революції у новелах „Я (Романтика)”, „Мати”, „Брати”. Критичний струмінь у викривальній прозі М.Хвильового („Іван Іванович”, „Повість про санаторійну зону” та ін.). Порушення важливих проблем національно-культурного відродження України у „незакінченому” романі „Вальдшнепи” (1926), суголосних з дискусійними статтями письменника („Камо грядеши”, „Думки проти течії”, „Україна чи Малоросія”. Сучасна критична та літературознавча оцінка його творчості.

Особливості неореалізму в українській літературі 20-х років. Рання творчість В.Підмогильного (оповідання „Добрий Бог”, „Гайдамаки”, „Пророк”). Повість „Остап Шаптало” – підґрунтя фрейдизму. Новели про голод: „Проблема хліба”, „Собака”, „Син” та ін. Конфлікт особистості та колективістської ідеології – „Сонце сходить”, „Історія пані Івги”. Інтелектуально-психологічний роман „Місто”, драма українського маргінала. Доля національного відродження в романі „Невелика драма.

Микола Куліш і український театр „Березіль”. Драми „Комуна в степах” (1925, 1931) та „Прощай, село!” (1933) – продовження кулішевої трилогії про село, вплив на неї комуністичної ідеології. „Отак загинув Гуска” (1925) – перший трагіфарс, поглиблений у наступній сатиричній комедії „Хулій Хурина” (1926), Катастрофа революційного фанатизму у мелодрамах „Зона” (1926) та „Закут” (1929). Викриття хворобливості соціалістичної дійсності у трагікомедії екзистенціального змісту „Народний Малахій” (1928).

„Празька школа” – умовна назва літературного покоління емігрантів міжвоєнного двадцятиліття. Збірка „Сагайдак” Ю. Дараган (1925) – сукупність мотивів, розвинених Є.Маланюком, О.Ольжичем, Л.Мосендзом, Ю.Кленом (О.Бургардом), Н.Лівицькою-Холодною, О.Лятуринською, О.Стефановичем. Позиція літературної групи „Танк” (Варшава): Ю.Липа, Н.Лівицька-Холодна, Є.Маланюк та ін. Перегук творчих настанов „празької школи” з орієнтаціями „розстріляного відродження”.

Осудження сталінського режиму, мотиви ревієму над його жертвами у поемі Ю.Клена „Прокляті роки”. Один з перших літературних документів про інспірований більшовиками голодомор – повість „Марія” У.Самчука – прозаїка-реаліста, близького до „празької школи”. Поліфонічне зображення долі волинського селянства у романі „Волинь.

Є.Маланюк. Формування поета як національно свідомої особи. Вплив Є.Маланюка на кристалізацію художньої концепції представників „празької школи”, його полеміка з приводу призначення літератури з Д.Донцовим, її ролі в житті нації та обстоювання потреби самтожної реалізації таланту. Загострення антитетичної символіки в образах класично довершеної „степової Еллади” та потворної „чорної Еллади”, „Антимарії” як взаємовиключних проявів України. Аналіз збірок („Стилет і стилос”, 1925; „Гербарій”, 1926; „Земля і залізо”, 1930; „Земна Мадонна”, 1934; „Перстень Полікрата”, 1939). Поява любовної лірики у збірках поета повоєнного періоду, в добу його другої еміграції (США). „Нариси з історії нашої культури”.

Літературний процес у Західній Україні в період міжвоєнного двадцятиліття. Особливості розвитку. Розширення можливостей прози у творчості В.Стефаніка („Марія”, „Сини” та ін.), Ольги Кобилянської („Апостол черні”), мотив абсурду воєнної дійсності у повісті „Поза межами болю” О.Турянського. Осмислення історичної долі українського народу у тетралогії Б.Лепкого „Мазепа”, повістях Катрі Гриневичевої „Шоломи на сонці”, „Шестикрилець” та Наталени Королеви „Предок”, „ІЗІЗ”. Лірика С.Гордінського. Творчі пошуки Ю.Косача, В.Лесича та ін. Поширення герменевтичних принципів у літературознавстві (С.Смаль-Стоцький, В.Сімович).

Б.-І.Антонич – унікальна постать в історії української літератури, його вихід за межі традиційного поцінування художнього тексту. Випробування лірики в різних формах її прояву (зб. „Привітання життя”, 1931). Подолання часу під час заглиблення поетичної уяви до праоснов буття у збірках „Три перстені” (1934), „Книга Лева” (1936), „Зелена Євангелія” (1938). Завершення плюралістичної концепції Б.І.Антонича у сюрреалістичній збірці „Ротації”, врівноваження антитетичних категорій прекрасного та потворного.

Українська література другої світової війни (1939 – 1945). Огляд тогочасної періодики („Література і мистецтво”, „Україна”, „Українське слово”, „Літаври”, „Волинь”, „Український засів” та ін.

Драматична доля Олександра Довженка як митця, інтенсивні пошуки іманентного самовираження таланту в малярстві, кінематографі та в літературі. Його кіноповісті як розширення жанрового потенціалу української літератури. Драматична доля кіноповісті „Україна в огні” (1943). Окреслення колізій між соціалістичними та гуманістичними інтересами в автобіографічній кіноповісті „Зачарована Десна”. Морально-етична та екологічна проблематика кіноповісті „Поєма про море”. „Щоденник” – яскравий документ пробудженого гуманізму.

„Нью-Йоркська група” (Б.Рубчак, Б.Бойчук, Ю.Тарнавський, Віра Вовк, Емма Андіївська, Патриція Килина). Тяжіння до поезії сюрреалізму, до філологічної гри у поезії Б.Рубчака (зб. „Камінний сад”, „Промениста зрада”, „Дівчині без країни” та ін.). Врівноваження модерного, урбанізованого мислення мотивами платонічного кохання на лоні природи в доробку Б.Бойчука (зб. „Час болю”, „Спомини любові” та ін.). Завзяття словотворчого експериментаторства, пошуки несподіваних формотворчих ефектів у сюрреалістичній поезії Е.Андіївської (зб. „Поезія”, „Народження ідола”, „Рибі і розмір” та ін.). Тенденція герметизації віршованого тексту у її збірках 80-х рр. („Кав’ярня”, „Спокуси святого Антонія”, „Вігілії”, „Літературні ансамблі”). Новелістика та романістика Е.Андіївської („Герострати”, 1970; „Роман про добру людину”, 1973; „Роман про людське призначення”, 1982). Творчі пошуки молодих представників „Нью-Йоркської групи” – Р.Бабовала, М.Ревакевич.

Історична белетристика П.Загребельного як протистояння цій тенденції („Диво”, „Первоміст”, „Смерть у Києві”, „Євпраксія”, „Роксолана”, „Я, Богдан”). Історична проза Р.Іваничука („Мальви”, „Черлене вино”, „Журавлиний крик” та ін.).

Протистояння „соцреалізму” у творчості Б.Антоненка-Давидовича „За ширмою”, „Сибірські новели”.

О.Гончар. Порушення питання історичної пам’яті у романі „Собор”. Драматична доля твору.

„Шістдесятники” – умовна назва широкого культурологічного руху, зумовлена „хрущовською відлигою”, подолання ілюзій „гуманного соціалізму”. Роль літературних критиків (І.Дзюба, І.Світличний, М.Коцюбинська) в динаміці „шістдесятництва”. „Неонародницька” концепція лірики В.Симоненка, поєднання публіцистичного дискурсу з традиційною поезією (зб. „Тиша і грім”, 1962; „Земне тяжіння”, 1964). Казки з підтекстом: „Цар Плаксії і Лоскотон”, „Казка про Дурила”, „Подорож країну Навпаки”. Втручання цензури в тексти В.Симоненка.

Еволюція М.Вінграновського („Атомні прелюди”, 1961; „Сто поезій”, 1966).

Метафоричні осяяння І.Драча („Соняшник”, 1962; „Протуберанці серця”, 1965), рух до іманентних основ поезії („Балади буднів”, 1968).

Жіноча лірика І.Жиленко, Г.Чубач та ін.

Самобутня творча постать Ліни Костенко в українській ліриці. Активна участь поетеси у „шістдесятницькому русі”. Перші прояви неореалістичного дискурсу, визначального для поетеси, у збірці „Мандрівки серця” (1961), тяжіння до афористичності та дисциплінованості художнього мовлення. Зб. „Неповторність” (1980), „Сад нетанучих скульптур” (1987) – утвердження інтелектуального пафосу вольової світотворчої енергії. Роздуми над долею митця і народу над романтичними колізіями національної історії в історичному романі у віршах „Маруся Чурай” (1979), загострення проблеми вибору в ситуації помежів'я у драматичній поемі „Дума про трьох братів неазовських”, осмислення першоджерел етногенетичної пам'яті у поемі-баладі „Скіфська одісея”. Високі етичні критерії поцінування творчої долі таланту у драматичній поемі „Сніг у Флоренції”, історико-культурологічні реалії художнього часопростору поетеси у поемі „Берестечко”.

Григор Тютюнник у контексті „шістдесятників”, його участь у розширенні жанрово-стильового потенціалу української літератури 60-70-х років. Новаторські пошуки у зб. „Зав'язь” (1968). Аналіз душі звичайної людини, висвітлення її протистояння абсурдній дійсності у виданнях: „Деревій” (1968), „Батьківські пороги” (1972), „Крайнебо” (1975), „Коріння” (1978). Драматизм людської душі („Оддавали Катрю”, „Деревій”, „Смерть кавалера”, „Три зозулі з поклоном”, „Син приїхав” та ін.). Обстоювання етичних принципів („Нюра”, „Вуточка”, „Дивак”, „Іван Срібний”, „Дикий” та ін.). Змужніння дитячої душі в трагічній ситуації війни у повістях „Облога”, „Климко”, „Вогник далеко в степу”. Ліризм прози Гр. Тютюнника.

Дисидентський рух і література, причини його виникнення, особливості та перебіг. Участь у ньому письменників. Поява „самвидаву” та епістолярної літератури як форми протесту проти режиму після репресій 1965 р. Критична есеїстика. Арешти 1972 р., заслання в концентраційні табори (Мордовія, Перм) та на поселення (Колима, Алтай, тощо). Участь дисидентів у формуванні Гельсинської спілки (М.Руденко та ін.). Гурт І.Світличного – основний склад український дисидентів. „В'язнична” лірика І.Світличного, М.Руденка, В.Стуса, М.Осадчого, Є.Сверстюка та ін. Поезія Т.Мельничука (зб. „Князь роси”).

Василь Стус. Трагічна доля поета за умов комуністичного режиму. Рух лірики В.Стуса від експериментаторського формотворення (зб. „Зимові дерева”) до загостреної іронії та вишуканої семантичної гри („Веселий цвинтар”), до заглиблення в екзистенціальну проблематику („Палімпсести”). Поява збірок поезій в емігрантських виданнях („Веселі дерева”, 1970; „Свіча в свічаді”, „Палімпсести”, 1988). Літературно-критична діяльність В.Стуса, його дослідження творчої долі П.Тичини („Феномен доби”).

„Київська школа”. Вимушена „внутрішня еміграція” В.Голобородька, В.Кордуна, М.Воробйова, М.Григоріва та близьких до них – В.Рубана, С.Вишенського, М. Савченка та ін. Повернення в літературу у 80-і роки. Зб. В.Голобородька „Зелен день”, „Калина об Різді”, зб. М.Воробйова (зб. „Верховний голос” та ін.), зб. В.Кордуна „Славія”, „Сонцестояння” та ін., зб. М.Григоріва („Сади Марії”). Спільні та відмінні характеристики „Київської школи” і „Нью-Йоркської групи”, їхні публікації у „Світо-виді”.

„Химерна проза” як можливість уникнення штампів прози „соцреалізму”. Її традиції: фольклор, „низове бароко”, „котляревщина”, творчість М.Гоголя, О.Стороженка та ін. Переосмислення „химерної прози”, надання їй нової якості у доробку О.Льченка („Козацькому роду нема переводу...”), В.Земляка („Лебедина зграя”, „Зелені млини”), В.Дрозда („Ірій”, „Спектакль”, „Самотній вовк”, „Листя землі” та ін.), Є.Гуцала (трилогія „Позичений чоловік”, „Приватне життя феномена”, „Парад планет”, повісті „Блуд”, „Імпровізації плоті”) та ін. „Химерна проза” у типологічному ряді з творами магічного реалізму (А.Карпент'єр, Ж. Амаду, М.Астуріас, Г.Гарсія Маркес та ін.).

Постать Валерія Шевчука на тлі „шістдесятників”, протистояння нормативам псевдо прози „соціалістичного реалізму”, творча полеміка з естетичними засадами „химерної прози”, обстоювання принципів елітарної літератури, орієнтація на культурологічні джерела епічних структур. Перші книги письменника („Серед тижня”, 1967; „Набережна, 12”, 1968; „Середхрестя”, 1968; „Вечір святої осені”, 1969). Конфлікт В.Шевчука з офіційною критикою, десятирічне „мовчання”. Повернення в літературу: „Крик півня на світанку” (1979), „Долина джерел” (1981), „Тепла осінь” (1981). Міфологемний концепт повісті „Дім на горі” (1983), переосмислення міфічних сюжетів у вставному циклі роману („Голос трави”), притчевий дискурс. Дослідницька та видавнича діяльність В.Шевчука („Аполлонова люття. Київські поети ХУІІ-ХУІІІ ст.”, „Пісні Купідона. Любовна поезія на Україні в ХУ – поч. ХІХ ст.”, „Літопис Самійла Величка” та ін.).

Літературний процес 80-х. Криза „соцреалізму”. Заперечення його нормативів поезією Ліни Костенко. Інтимні медитації М.Вінграновського („Київ”, „Губами теплими і оком золотим”). Повернення до джерел етногенетичної пам’яті І.Драча („Шабля і хустина” „Теліженці”), драматична поема „Дума про вчителя”, поема-мозаїка „Чорнобильська мадонна”. Елегійні мотиви І. Жиленко.

Українська поезія 80-х. Етногенетичні мотиви лірики В.Герасим’юка (зб. „Смереки”, „Потоки”, „Космацький узір”, „Діти трепети”) в масштабах цивілізаційних катаклізмів сьогодення; інтелектуальні медитації інакомовлення І.Римарука („Висока вода”, „Упродовж снігопаду”, „Нічні голоси”); іронічні прозріння І.Малковича, карнавальні мотиви Ю.Андруховича. Відкривачі можливості дебютів у прозі Г. Пагутяк, В. Медведя та ін. Київська міська іроніка В.Діброви та Б.Жолдака.

Літературні угруповання „Бу-Ба-Бу”, ЛУГОСАД, „Червона Фіра”, „Пропала грамота”, „Нова дегенерація”, „Західний вітер”, „500” та ін. Традиційність та неоавангардизму від бароко та футуризму, використання досвіду бурлеску. Сучасні часописи та альманахи.

Віртуальний характер сучасної літератури (творчість сьогоденних дебютантів, письменників середнього і старшого покоління та рецепція щойно повернутих у літературний обіг творів – від „Велесової книги” до художньої спадщини репресованих митців). Перетрансформація віянь постмодернізму, його концептуальні параметри, зв’язок з теорією постструктуралізму, герменевтикою, психоаналізом тощо). Постмодерністська стилістика В.Медведя („Збираючи каміння”, „Льон”, „Кров на соломі” та ін.), Є.Пашковського („Безодня”, „Осінь для ангела” та ін.), відмінність від прозової манери Ю.Андруховича, схильного до поєднання традиції „котлярівщини” та неоавангардизму („Рекреації”, „Московіада”, „Переверзії”). Своєрідність Станіславського феномену (Ю.Андрухович, Ю.Іздрик, Т.Прохасько та ін.). Поява „феміністичної критики” в українській прозі (Оксана Забужко „Інопланетянка”, „Польові дослідження з українського сексу”, „Я – Мілена” та ін.), її відмінність від руху емансипанток, агресивні форми. Проза „соціальної клініки” О.Ульяненка („Сталінка”, „Зимова повість” та ін.). Письменники, що активізувалися в 90-ті рр. (С.Жадан, В.Кожелянко, Є.Кононенко, Г.Пагутяк, Є.Пашковський, В.Слапчук, Ю.Покальчук та ін.).

Спроби подолання віртуальної сучасної естетичної свідомості, проблема усвідомлення специфіки української літератури відносно художнього канону. Дискусії навколо українського модернізму та постмодернізму (Г.Грабович, С.Павличко, Т.Гундорова, М.Павлишин та ін.). Застосування нетрадиційних аспектів психологічного аналізу (А.Макаров), структурної поетики, неміфологізму, постструктуралізму (Г.Грабович) з поряд феноменологічною (М.Ігнатенко) чи історико-типологічною (Д.Наливайко) інтерпретаціями стилів доби.

Інформаційний ресурс

1. Агєєва В. Українська імпресіоністична проза. – К., 1994.
2. Агєєва В. Антологія модерну: обрис ХХ віку. – К., 2011.
3. Антологія світової літературно-критичної думки / За ред. М.Зубрицької. – Львів, 2002.
4. Бахтин М. Естетика словесного творчества. – М., 1979.
5. Бідюк О. Психологічний аналіз мікрообразів художнього тексту (творчість Ліни Костенко). – Луцьк, 2009.
6. Біла А. Український літературний авангард: пошуки, стильові напрями. – К., 2006.
7. Білецький О. Літературно-критичні статті. – К., 1990.
8. Білоус П. Зародження української літератури. – Житомир, 2001.
9. Білоус П.В. Історія української літератури ХІ – ХVІІІ ст. : навч. посібник /П. В. Білоус. – К., 2009.
10. Білоус П.В., Білоус О.П. Українська література ХІ – ХVІІІ ст. : навч. посібник для самостійної роботи студента. – К., 2010.
11. Бондар М. Поезія по шевченківській епохи. Система жанрів. – К., 1986.
12. Брюховецький В. Микола Зеров. Літературний портрет. – К., 1990.
13. Возняк М. Історія української літератури. – Т. 1. – Л., 1993.
14. Вороний М. Театр і драма (збірник статей). – К., 1989.
15. Вступ до літературознавства: Хрестоматія /Упоряд. Н.Бернадська. – К., 1995.
16. Галич О., Назарець В., Васильєв Є. Теорія літератури. – К., 2001.
17. Гнатюк М. Іван Франко і проблеми теорії літератури. – К., 2011.
18. Голомб Л. Три поети раннього українського модернізму: Олександр Олесь, Грицько Чупринка, Микола Філянський: Монографія. – Ужгород, 2011.
19. Горбач Н. Життя та творчість Тараса Шевченка. – Львів, 2005.
20. Грабович Г. До історії української літератури. – К., 1997.
21. Григорій Сковорода на портреті і в житті. – К., 2004.
22. Грушевський М. Історія української літератури. – К., 1995.
23. Гундорова Т. Проявлення слова. Дискусія раннього українського модернізму. – Львів, 1997.
24. Даниленко В. Лісоруб у пустелі: Письменник і літературний процес. – К., 2008.
25. Двадцять років: літературні дискусії, полеміки. Літературно-критичні статті /Упоряд. В.Дончик. – К., 1991.
26. Демська-Будзуляк Л. Драма свободи в модернізмі. Пророчі голоси драматургії Лесі Українки. – К., 2009.
27. Дзюба І. Спогади і роздуми на фінішній прямій / Вступ. ст. М.Г.Жулинського. – К., 2008.
28. Дзюба І.Тарас Шевченко. – К., 2005.
29. Денисюк І. Розвиток української малої прози кінця ХІХ – початку ХХ ст. – К., 1984.
30. Драгоманов М. Вибране. – К., 1991.
31. Єфремов С. Історія українського письменства. – К., 1995.
32. Жінка як текст: Емма Андєєвська, Соломія Павличко, Оксана Забужко: фрагменти творчості і контексти /Упоряд. Л. Таран. – К., 2002.
33. Жулинський М. Із забуття – в безсмертя. – К., 1990.
34. Жулинський М. Микола Хвильовий. Літературний портрет. – К., 1991.
35. Забужко О. Notre Dame d'Ukraine: Українка в конфлікті міфологій. – К., 2007.
36. Зборовська Н. Код української літератури: Проект психоісторії новітньої української літератури. Монографія. – К., 2006.
37. Зборовська Н. Психологічний аналіз і літературознавство. – К., 2003.
38. Зеров М. Твори: У 2 т. – К.: Дніпро, 1990. – Т. 2.
39. Іванишин П. Національний спосіб розуміння в поезії Т. Шевченка, Є.Маланюка, Л.Костенко: монографія. – К., 2008.
40. Івашків В. Художня, літературознавча і фольклористична парадигма ранньої творчості Пантелеймона Куліша. – Львів, 2009.
41. Ільницький М. Література українського відродження (напрями та течії в українській літературі 20-х – поч. 30-х рр. ХХ ст.) – Львів, 1994.
42. Історія України в особах ХІХ – ХХ ст. – К., 1988.
43. Історія української літератури ХІХ ст.: У 2 кн. Кн. 1: Підручник /За ред. М.Жулинського. – К., 2005.

44. Історія української літератури XIX ст.: У 2 кн. Кн. 2: Підручник /За ред. М.Жулинського. – К., 2006.
45. Історія української літератури (кінець XIX – початок XX ст.): У 2 кн. Кн. 1: Підручник /За заг. ред. О.Гнідан. – К., 2005.
46. Історія української літератури (кінець XIX – початок XX ст.): У 2 кн. Кн. 2: Підручник /За заг. ред. О.Гнідан. – К., 2006.
47. Історія української літератури XX ст.: У 2 кн.: Підручник. Кн. 1 : Перша половина XX ст. / За ред. В.Дончика. – К., 1998.
48. Історія української літератури XX ст.: У 2 кн.: Підручник. Кн. 2 : Друга половина XX ст. /За ред. В.Дончика. – К., 1998.
49. Історія української літературної критики та літературознавства. Хрестоматія: У 3 кн. – К., 2001.
50. Калениченко Н. Українська література XIX – поч. XX ст.: Напрями, течії. – К., 1977.
51. Кальченко С. Текстологія поетичних творів П.Тичини. – К., 1990.
52. Касьянов Г. Незгодні: Українська інтелігенція в русі опору 1960 – 1980-х років. – К., 1994.
53. Качуровський І. Метрика. – К., 1994.
54. Качуровський І. Строфіка. – К., 1994.
55. Качуровський І. Фоніка. – К., 1994.
56. Ковалів Ю. Літературна дискусія 1925-1928 рр. – К., 1990.
57. Ковалів Ю. Українська поезія першої половини XX ст. – К., 2000.
58. Ковалів Ю. Письменство „розстріляного відродження”: від літературних угруповань до літературної дискусії. – К., 2004.
59. Кравченко В.О., Єременко О.Р. Історія української літератури першої половини XIX століття: навчальний посібник. – Суми, 2009.
60. Кузнецов Ю. Імпресіонізм в українській прозі кінця XIX – поч. XX ст. – К., 1995.
61. Лавріненко Ю. Розстріляне відродження : Антологія 1917 – 1933: Поезія – проза – драма – есей /Упорядкув., передм., післямова Ю. Лавріненка. – К., 2002.
62. Літературознавчий словник-довідник / За ред. Ю.Гром'яка, Ю.Коваліва. – К., 2010.
63. Маланок Є. Нариси з історії нашої культури. – К., 1992.
64. Малютіна Н. Українська драматургія кінця XIX – початку XX ст.: навч. посібник. – К., 2010.
65. Матвіїшин В. Український літературний європеїзм: монографія /Володимир Матвіїшин. – К., 2009.
66. Моренець В. Володимир Сосюра: Нарис життя і творчості. – К., 1996.
67. Наєнко М. Історія українського літературознавства: Підручник. – К., 2001.
68. Наукові основи методики літератури. Навчально-методичний посібник /За ред. Н. Волошиної. – К., 2002.
69. Неборак В. Введення у Бу-Ба-Бу: Хронопис кінця тисячоліття. – Львів, 2001.
70. Огнева Т. Відбиток часу в дзеркалі буття. – К., 2008.
71. Павличко С. Дискурс модернізму в українській літературі. – К., 1997.
72. Павличко С. Теорія літератури. – К., 2002.
73. Павлишин М. Канон та іконостас: Літературно-критичні статті. – К., 1997.
74. Поети „Нью-Йоркської групи”. Антологія /Упоряд. текстів О.Г.Астаф'єва, А.О.Дністрового. – Харків, 2003.
75. Празька поетична школа. Антологія / Упоряд. текстів О.Г. Астаф'єва, А.О.Дністрового. – Харків, 2004.
76. Поліщук Я. Міфологічний горизонт українського модернізму. Літературознавчі студії. – Івано-Франківськ, 1998.
77. Поліщук Я. Література як геокультурний проект. – К., 2008.
78. Сверстюк Є. Блудні сини України. – К., 1993.
79. Сиваченко М. Над текстами українських письменників. – К., 1985.
80. Сімович В. Праці у 2-х т. Том 2: Літературознавство. Культура /Упоряд. Л.Ткач, О.Івасюк. – Чернівці, 2005.
81. Скорський М. Тодось Осьмачка (життя і творчість). – К., 2000.
82. Соловей Е. Українська філософська лірика. – К., 1999.
83. Стус В. Феномен доби (Сходження на Голгофу слави). – К., 1993.
84. Сулима В. Біблія і українська література. – К., 1998.

85. Гарнашинська Л. Художня галактика Валерія Шевчука: Постаць сучасного українського письменника на тлі західноєвропейської літератури. – К., 2001.
86. Теліга О. О краю мій...: Твори, документи, біографічний нарис. – К., 1999.
87. Ткаченко А. Мистецтво слова: Вступ до літературознавства. – К., 2003.
88. Українська література XI – XVIII ст. : хрестоматія / уклад.: П.В.Білоус, Г.Д.Левченко, О.П.Білоус; за ред. П.В.Білоуса. – К., 2011.
89. Українське слово: Хрестоматія української літератури та літературної критики XX ст.: У 4-х кн. – К., 2001.
90. Филипович П. Літературно-критичні статті. – К., 1991.
91. Франко І. Із секретів поетичної творчості. – К., 1981.
92. Франко І. Нарис історії українсько-руської літератури до 1890 р. //Франко І. Збір. творів: У 50 т. – К., 1984. – Т. 41.
93. Харчук Р. Сучасна українська проза. Постмодерний період. – К., 2008.
94. Хороб С. Українська модерна драма кінця XIX – початку XX ст. (Неоромантизм, символізм, експресіонізм). – Івано-Франківськ, 2002.
95. Чижевський Д. Історія української літератури. – К., 2003.
96. Шевчук В. Дорога в тисячу років. – К., 1990.
97. Шевчук В. Із вершин та низин. Книжка цікавих фактів з історії української літератури. – К., 1990.
98. Шерех Ю. Поза книжками і з книжок. – К., 1998.
99. Шевчук В. Муза Роксолянська : Українська XVI – XVIII століть: У 2 кн. Книга друга: Розвинене бароко. Пізнє бароко. – К., 2005.
100. Шумило Н. Під знаком національної самобутності. Українська художня проза і літературна критика кінця XIX – початку XX ст. – К., 2003.

Українська мова

Вступ

Мова та історія. Мова як явище, що історично розвивається. Синхронія і діахронія. Зовнішні та внутрішні причини мовних змін. Темпи мовних змін. Питання про прогрес у розвитку мов.

Мова і суспільство. Суспільна природа мови. Суспільні функції мови. Соціальна зумовленість мовних явищ. Суспільний характер мовної норми. Мова як найважливіша етнічна ознака. Мова, нація і держава. Мова і культура.

Проблема співвідношення мови і мислення. Психофізичні основи зв'язку мови і мислення. Внутрішнє мовлення і мислення. Роль мови у процесі пізнання.

Мова і мовлення. З історії вивчення проблеми мови і мовлення. Сучасні уявлення про співвідношення мови і мовлення.

Системний характер мови. Парадигматичні, синтагматичні й ієрархічні відношення між мовними одиницями. Структура мови. Основні й проміжні рівні мови. Своєрідність системності мови. Співвідношення системних і несистемних явищ у мові. Система і норма.

Літературна мова і народні говори. Територіальні і соціальні діалекти. Історія діалектного членування української мови. Українські наріччя та їх говори. Методи вивчення народних говорів.

Роль І.П. Котляревського і Т.Г. Шевченка в історії української літературної мови і мовні особливості їх творів.

Постаць І.Я.Франка в історії української літературної мови. Мовні особливості його творів.

Роль Лесі Українки в історії української мови. Мовні особливості творів Лесі Українки. Українська мова – національна мова українського народу. Походження і розвиток української мови. Сучасна українська літературна мова. Закон про мови в Україні.

Основні поняття і категорії стилістики. Функціональні стилі сучасної української літературної мови.

Мовна норма та її соціальне значення в історії формування норм української літературної мови. Варіантність, стабільність і основні тенденції зміни літературних норм.

Фонетика і фонологія

Предмет і завдання фонетики як мовознавчої дисципліни. Поняття про звуки мови. Фізичний, анатоμο-фізіологічний, лінгвістичний аспекти вивчення звуків. Звуковий склад сучасної української літературної мови. Загальні умови творення голосних звуків та їх класифікація. Зміни голосних у мовному потоці. Загальні умови творення приголосних звуків та їх класифікація. Додаткові артикуляційні ознаки приголосних звуків: подовження, подвоєння, веляризація, лабіалізація.

Звукові модифікації у мовленнєвому потоці. Акомодация голосних та приголосних в українській мові. Явище асиміляції приголосних у потоці мовлення та його різновиди. Поняття про дисиміляцію. Типи дисиміляції приголосних. Спрощення в групах приголосних. Науково-лінгвістична транскрипція.

Предмет і завдання фонології як розділу мовознавства. Поняття фонем. Інваріант і варіанти фонем. Основні функції фонем в мові. Система фонем сучасної української літературної мови. Розвиток поглядів на систему фонем сучасної української літературної мови. Фонематична транскрипція.

Предмет і завдання морфонології як розділу мовознавства. Морфонологічні явища та їх функції в мові. Поняття про морфону як морфонологічну одиницю.

Чергування фонем та його функції в мові. Позиційні та історичні чергування. Історична основа чергування фонем в українській мові. Різновиди чергування голосних фонем в українській мові. Чергування |o| та |e| у відкритих складах з |i| в закритих. Відхилення від закономірного чергування |o| та |e| у відкритому складі з |i| в закритому. Чергування |o| та |e| з фонемним нулем. Чергування |e| та |o| після шиплячих та |й|. Чергування |o| та |e| з |и| після сонантів. Чергування, пов'язані з голосними |и| та |і|. Фонема |a| з етимологічного |o|. Найдавніші чергування голосних фонем.

Історична основа чергування приголосних в українській мові. Чергування задньоязикових |k|, |x| та глоткового |r| із шиплячими |ж|, |ч|, |ш| при словозміні та словотворенні. Чергування |r|, |k|, |x| із |z'|, |ц'|, |с'| при словозміні та словотворенні. Чергування твердих і м'яких та пом'якшених передньоязикових відповідників: |д| - |д'|, |т| - |т'|, |з| - |з'|, |с| - |с'|, |дз| - |дз'|, |ц| - |ц'|, |л| - |л'|, |н| - |н'|, |р| - |р'|. Чергування передньоязикових зубних із шиплячими: |д| - |дж|, |д| - |ж|, |т| - |ч|, |з| - |ж|, |с| - |ш|, |ц| - |ч|. Чергування проривних передньоязикових зубних приголосних із відповідними щілинними: |д| - |с|, |т| - |с|. Типи чергувань однієї фонемі із сполученням фонем.

Орфоепія

Орфоепія як розділ мовознавства. Усталення орфоепічних норм сучасної української літературної мови. Суспільне значення орфоепічних норм. Причини відхилень від орфоепічних норм. Основні норми сучасної української літературної вимови: вимова голосних у наголошеній і ненаголошеній позиціях; вимова приголосних та сполучень приголосних звуків. Особливості вимови слів іншомовного походження.

Словесний наголос та його роль у фонетичній системі мови. Процес нормування та особливості наголосу сучасної української літературної мови. Інтонація. Основні фонетичні компоненти інтонації. Фразовий наголос та його різновиди. Паузи як засіб смислового та емоційного виділення слова або синтагми. Поняття мелодики як основного елемента інтонації. Функції мелодики в мові.

Поняття складу як частини фразового такту. Фонетична характеристика складу. Основні закономірності українського складоподілу.

Графіка і орфографія

Графіка української мови. Співвідношення між буквами українського алфавіту і звуками української літературної мови. Українська орфографія як розділ мовознавства. Стислі відомості з історії української графіки та орфографії. Принципи українського правопису. Правила написання великої літери. Вживання м'якого знака і апострофа. Правопис прізвищ та географічних назв неукраїнського слов'янського походження. Написання складних слів. Основні правила правопису слів іншомовного походження. Фонетичні та морфологічні основи правил переносу слів з рядка в рядок.

Лексика і фразеологія

Предмет і завдання лексикології як розділу мовознавства. Слово як основна одиниця лексичної системи. Значення слова і поняття. Основні типи лексичних значень слова: пряме номінативне, фразеологічно обумовлене, синтаксично зумовлене. Прямі та переносні, первинні та

вторинні значення слів. Типи переносного вживання слів: метафора, метонімія, синекдоха. Однозначні і багатозначні слова.

Поняття про омоніми. Розмежування омонімії та полісемії. Різновиди омонімів в українській мові. Шляхи виникнення омонімів та їх стилістичне використання.

Явище паронімії в українській мові. Синоніми та їх основні типи. Евфемізми та перифрази як різновиди синонімів. Джерела виникнення синонімії. Стилістична роль синонімів. Природа антонімічних відношень між словами в українській мові. Семантична та структурна класифікації антонімів. Узуальна та контекстуальна антонімія.

Лексика української мови з погляду її походження. Процес формування української лексики. Лексичні запозичення з інших мов. Структурно-семантичні групи старослов'янізмів. Семантичні, фонетичні та словотвірні особливості старослов'янських запозичень. Лексична взаємодія української мови з іншими слов'янськими мовами. Особливості запозичень із неслов'янських мов. Графічне, фонетичне, граматичне та лексичне освоєння запозичених слів.

Лексика української мови з погляду активного і пасивного вживання. Склад пасивної лексики: історизми та архаїзми як невід'ємні елементи сучасної мови; склад та причини виникнення нових слів у мові.

Лексика української мови з погляду сфер уживання. Особливості функціонування загальноновживаної лексики. Спеціальна лексика з обмеженим функціонуванням. Територіальні діалектизми в українській мові: лексичні, етнографічні, семантичні, словотворчі. Лексична диференціація мовлення за соціальними ознаками: професіоналізми, жаргонізми, арготизми.

Предмет і завдання фразеології як лінгвістичної дисципліни. Поняття фразеологічної одиниці. Типи класифікацій фразеологізмів. Прислів'я, приказки, крилаті вислови та складені терміни як об'єкт фразеології. Поняття про фразеологічну варіантність. Типи варіантів сталих виразів. Явище синонімії у сфері фразеології. Антонімічні фразеологічні пари. Поняття про фразеологічні омоніми. Джерела української фразеології.

Лексикографія як науково-прикладний розділ мовознавства. З історії розвитку української лексикографії. Типи словників та принципи їх укладання.

Морфеміка і словотвір

Предмет і завдання морфемології. Одиниці морфемної підсистеми мови. Морфема як мінімальна значуща частина у структурі слова. Морфи як конкретні вияви морфем в слові. Класифікаційні ознаки морфем. Основа слова. Історичні зміни в морфемній будові слова.

Поняття про словотвір та словотвірну систему української мови. Словотворення як джерело збагачення лексики. Структура системи синхронного словотворення. Словотвірна структура слова. Поняття твірної бази, твірної основи та форманта. Словотвірний тип як основна одиниця класифікації похідних слів. Поняття про словотвірну модель. Словотвірне значення та його місце в системі смислової структури слова.

Способи словотворення сучасної української літературної мови: морфологічний спосіб та його різновиди, морфологічно-синтаксичний, лексико-синтаксичний, лексико-семантичний. Особливості творення іменників в українській мові. Способи творення прикметників. Дієслівний словотвір. Особливості творення прислівників.

Морфологія

Грамматика української мови як учення про її морфологічну та синтаксичну будову. Основні граматичні поняття. Граматичне значення та способи його вираження в українській мові. Морфологічні форми як видозміни повнозначного слова. Типи морфологічних форм: синтетичні, аналітичні, аналітично-синтетичні, гібридні флективно-аналітичні. Поняття морфологічної парадигми. Вияви повної та неповної парадигм в українській мові. Граматична категорія як узагальнене абстрактне поняття.

Морфологія як розділ мовознавства. Предмет вивчення морфології. Поняття про словоформу. Взаємозв'язок між словом і словоформою. Частини мови як основні морфологічні одиниці. Принципи класифікації частин мови. Явище конверсії в українській мові. Ступені і різновиди взаємопереходу частин мови. Поняття про слова категорії стану та модальні слова як окремі лексико-граматичні розряди слів.

Загальна характеристика іменника як частини мови. Семантико-граматичні ознаки його виділення у системі частин мови. Лексико-граматичні розряди іменника. Морфолого-синтаксична категорія відмінка. Категорія роду. Способи вираження значення роду в іменниках: лексичний, морфологічний, синтаксичний, словотворчий. Співвідношення семантико-граматичного і

формально-граматичного змісту в категорії роду. Іменники парного роду. Іменники спільного роду: маскулізми та фемінативи. Іменники подвійного роду. Подвійні форми іменників одного роду. Хитання в граматичному роді іменників. Родові ознаки незмінюваних слів. Сучасні тенденції в родовій категоризації іменника. Рід аббревіатур. Категорія числа, її значення та граматичні засоби вираження. Словозмінні і класифікаційні елементи в категорії числа. Типи відмінювання іменників. Поділ іменників на відміни. Диференціація у межах відмін. Варіантні парадигми. Прикметниковий тип відмінювання іменників. Особливості відмінювання іменників, що мають тільки форму множини. Невідмінювані іменники на тлі словозмінних парадигм. Перехід інших частин мови в іменники (субстантивація).

Загальна характеристика семантичних, морфологічних і синтаксичних особливостей прикметника. Первинні і вторинні прикметники. Семантико-граматичні групи прикметників. Якісні прикметники та їх семантико-граматичні категорії: категорія співвідносної міри якості, категорія безвідносної міри якості, категорія суб'єктивної оцінки якості. Відносні прикметники та їх тематичні групи. Лексико-граматичні категорії відносних прикметників. Категорія посесивності присвійних прикметників. Явища переходу прикметників з однієї семантичної групи в іншу. Проміжні розряди прикметників. Повні та короткі прикметники. Стягнені та нестягнені форми повних прикметників. Особливості відмінювання прикметників. Перехід інших частин мови в прикметники (ад'єктивація). Перехід прикметників у іменники (субстантивація).

Питання частиномовної природи числівника. Морфологічні особливості числівника. Нівеляція категорії роду як характерна риса числівника. Особливості категорії числа у числівниках. Структурні групи числівників. Функціональні розряди числівників та особливості їх уживання. Особливості відмінювання числівників. Характер сполучуваності числівників з іменниками. Кількісно-іменні словосполучення з числівниками у називному відмінку. Кількісно-іменні словосполучення з числівниками в непрямих відмінках. Особливості наголошування числівників при словозміні. Синтаксичні функції числівників.

Загальна характеристика займенника як частини мови. Проблема визначення місця займенника в частиномовній системі. Групи займенників за значенням та їх семантико-граматичні особливості. Морфологічний склад займенників. Синтаксичні функції займенників. Особливості відмінювання займенників. Перехід займенників в інші частини мови. Явище прономіналізації. Стилестичні особливості займенників.

Поняття про дієслово як частину мови: лексичне значення, морфологічні ознаки, синтаксична роль. Неозначена форма дієслова. Типи дієслівних основ. Структурні класи дієслів. Поділ дієслів на дієвідміни. Граматичні категорії дієслова. Категорія виду як центральна дієслівна категорія. Засоби вираження видового значення. Парновидові, двовидові, непарновидові (одновидові) дієслова. Дієслівні роди як морфолого-словотвірні категорії. Категорії особи та числа. Словозмінна категорія часу. Системні зв'язки категорій часу і виду. Особливості форм дієслівного способу. Морфолого-словотвірно-синтаксична категорія перехідності / неперехідності. Категорія стану як морфолого-словотвірно-синтаксична категорія.

Дієприкметник як особлива форма дієслова: лексичне та граматичне значення, синтаксична функція. Особливості творення активних і пасивних дієприкметників. Перехід дієприкметників у прикметники та іменники.

Дієприслівник як дієслівно-прислівникове утворення в системі дієслівних форм. Особливості творення дієприслівників.

Предикативні форми на -но, -то.

Поняття про прислівник як частину мови. Синтаксична зумовленість семантики прислівника. Морфологічна безкатегорійність і одноформність прислівника. Семантико-синтаксичні розряди прислівників: обставинні, означальні (якісно-означальні, способу дії, міри вияву ознаки). Ступені співвідносної, безвідносної та суб'єктивної оцінки якісно-означальних прислівників. Процес адвербіалізації. Структура прислівникових основ. Перехід прислівників у інші частини мови.

Загальні відомості про прийменник як частину мови. Основні підходи до визначення статусу прийменника. Морфологічна класифікація прийменників. Семантичні типи прийменників: просторові, темпоральні, логічні. Явище синонімії прийменникових конструкцій.

Поняття про сполучник як службову частину мови. Класифікація сполучників за структурою та способом уживання. Синтаксичні функції сполучників. Сурядні сполучники та їх функціональні різновиди. Сполучники підрядності.

Проблема лінгвістичного статусу часток. Склад часток за походженням та будовою. Класифікація часток за функціонально-семантичними ознаками. Розряди часток за структурними особливостями (за місцем і роллю в мовних одиницях): фразові, формотворчі, словотворчі.

Загальна характеристика вигуків як частини мови. Розряди вигуків. Звукова та морфемна структура вигуків. Контекстна зумовленість значень вигуків. Явище переходу слів і сполучень слів різних лексико-граматичних розрядів до класу вигуків (інтер'ективація).

Синтаксис

Загальні питання українського синтаксису. Предмет синтаксису. Типи синтаксичних одиниць. Елементарні і неелементарні синтаксичні одиниці-конструкції. Синтаксичні зв'язки у словосполученні і реченні. Засоби вираження синтаксичних зв'язків. Типи і форми синтаксичних зв'язків. Семантико-синтаксичні відношення. Синтаксичні одиниці як одиниці мови і мовлення. Зв'язок синтаксису з лексикологією і морфологією.

Словосполучення як некомунікативна синтаксична одиниця. Типи синтаксичного зв'язку в підрядних і сурядних словосполученнях. Типи синтаксичних словосполучень за будовою. Типи підрядних словосполучень за морфологічним вираженням головного слова. Семантико-синтаксичні відношення у словосполученні.

Статус речення в ієрархії синтаксичних одиниць. Формально-синтаксична, семантико-синтаксична та комунікативна організація речення. Речення і судження. Просте і складне речення.

Просте речення як монопредикативна одиниця. Порядок слів у простому реченні. Комунікативні типи простого речення (розповідні, питальні, спонукальні). Актуальне членування речення. Засоби вираження актуального членування речення. Стверджувальні і заперечні речення. Семантико-синтаксична структура простого речення. Проблеми дослідження семантичної структури речення. Семантично елементарні прості речення. Семантично неелементарні прості речення. Типи синтаксем у простому реченні.

Традиційне вчення про члени речення. Сучасні підходи до класифікації членів речення. Загальна характеристика головних членів речення. Підмет і його типи. Присудок і його типи. Загальна характеристика другорядних членів речення. Парцельовані другорядні члени речення.

Проблема односкладного речення у сучасному мовознавстві. Односкладні означено-особові, неозначено-особові, узагальнено-особові, безособові, інфінітивні, номінативні речення.

Повні і неповні речення. Неповні речення в системі синтаксичних одиниць. Типи неповних речень.

Еквіваленти речення. Слова-речення. Незакінчені речення. Звертання-речення.

Особливості простого ускладненого речення. Речення з однорідними членами.

Речення з відокремленими другорядними членами.

Речення зі вставними і вставленими компонентами. Речення зі звертаннями.

Складне речення як синтаксична одиниця. Проблеми дослідження складного речення в сучасному мовознавстві. Засоби зв'язку частин складного речення. Взаємозв'язок формально-синтаксичної та семантико-синтаксичної структури складного речення. Комунікативна організація складного речення. Принципи класифікації складних речень.

Загальна характеристика складносурядних речень. Елементарні і неелементарні складносурядні речення. Сполучникові складносурядні речення. Складносурядні речення відкритої і закритої структури. Основні семантичні типи складносурядних речень.

Розвиток учення про складнопідрядні речення. Структурні особливості складнопідрядних речень. Класифікації складнопідрядних речень. Семантико-структурні типи складнопідрядних речень.

Загальна характеристика складнопідрядних багатокomпонентних речень. Складнопідрядні речення з неоднорідною супідрядністю. Складнопідрядні речення з послідовною підрядністю. Складнопідрядні речення з однорідною супідрядністю. Контаміновані складнопідрядні багатокomпонентні речення.

Складні сполучникові речення з різними видами зв'язку. Класифікація складних сполучникових речень із сурядним і підрядним зв'язками.

Проблема статусу складних безсполучникових речень. Складні безсполучникові елементарні речення. Складні безсполучникові багатокomпонентні речення.

Складні сполучниково-безсполучникові речення.

Період як синтаксична структура.

Конструкції з чужим мовленням.

Сутність тексту і його особливості. Складне синтаксичне ціле.

Основи української пунктуації. Історія розвитку української пунктуації. Принципи української пунктуації. Система розділових знаків та їх основні функції. Особливості пунктуації в текстах різного функціонального призначення.

Інформаційний ресурс

1. Авксентьев Л.Г. Сучасна українська мова. Фразеологія. – Харків: Вища школа, 1983.
2. Алефіренко М.Ф. Теоретичні питання фразеології. – Харків: Вища школа, 1987.
3. Бевзенко С.П. Структура складного речення в українській мові. – К.: Наук. думка, 1987.
4. Бевзенко С.П. Українська діалектологія. – К.: Вища школа, 1980.
5. Безпояско О.К., Городенська К.Г. Морфеміка української мови. – К.: Наук. думка, 1987.
6. Безпояско О.К., Городенська К.Г., Русанівський В.М. Граматика української мови: Морфологія. – К.: Либідь, 1993.
7. Блик О.П. Фонетика. Орфоепія. Графіка. Орфографія. – К.: Рад. школа, 1988.
8. Вихованець І.Р. Граматика української мови: Синтаксис. – К.: Либідь, 1993.
9. Вихованець І.Р. Нариси з функціонального синтаксису української мови. – К.: Либідь, 1992.
10. Вихованець І.Р. Прийменникова система української мови. – К.: Наук. думка, 1980.
11. Вихованець І.Р. Частини мови в семантико-граматичному аспекті. – К.: Наук. думка, 1988.
12. Вихованець І.Р., Городенська К.Г. Теоретична морфологія української мови: Академ. граматика української мови / За ред. І.Р.Вихованця. – К.: Пульсари, 2004.
13. Вихованець І.Р., Городенська К.Г., Грищенко А.П. Граматика української мови. – К.: Рад. школа, 1982.
14. Горбачук В.Т. Основні поняття і терміни морфеміки. – К.: Наук. думка, 1982.
15. Горпинич В.О. Будова слова і словотвір. – К.: Рад. школа, 1977.
16. Горпинич В.О. Морфологія української мови. – К.: Академія, 2004.
17. Горпинич В.О. Сучасна українська літературна мова. Морфеміка. Словотвір. Морфонологія. – К.: Вища школа, 1999.
18. Горпинич В.О. Українська морфологія. – Дніпропетровськ: ДДУ, 2000.
19. Грищенко А.П. Прикметник в українській мові. – К.: Наук. думка, 1978.
20. Дудик П.С. Синтаксис сучасного українського розмовного літературного мовлення: Просте речення, еквіваленти речення. – К.: Наук. думка, 1973.
21. Жилко Ф.Т. Нариси з діалектології української мови. – К.: Рад. школа, 1966.
22. Жовтобрюх М.А. Українська літературна мова. – К.: Наук. думка, 1984.
23. Жовтобрюх М.А., Кулик Б.М. Курс сучасної української літературної мови. – К.: Вища школа, 1972.
24. Загнітко А.П. Теоретична граматика української мови: Морфологія. – Донецьк: ДонНУ, 1996.
25. Загнітко А.П. Теоретична граматика української мови: Синтаксис. – Донецьк: ДонНУ, 2001.
26. Історія української мови: Морфологія. – К.: Наук. думка, 1978.
27. Історія української мови: Синтаксис. – К.: Наук. думка, 1983.
28. Кадомцева Л.О. Українська мова: Синтаксис простого речення. – К., 1986.
29. Карпенко Ю.О. Фонетика і фонологія сучасної української літературної мови. – Одеса: Чорномор'я, 1996.
30. Каранська М.У. Синтаксис сучасної української літературної мови: Навч. посібник. – К.: НМК ВО, 1992.
31. Клименко Н.Ф. Основи морфеміки сучасної української мови: Навч. посібник. – К.: ІЗИН, 1998.
32. Клименко Н.Ф., Карпіловська Є.А. Словотвірна морфеміка сучасної української літературної мови. – К., 1998.
33. Ковалик І.І., Самійленко С.П. Загальне мовознавство: Історія лінгвістичної думки. – К., 1985.
34. Кочерган М.П. Загальне мовознавство. – К.: Академія, 1999.

35. Курс сучасної української літературної мови: В 2-х т. / За ред. Л.А.Булаховського. – К.: Рад. школа, 1951. – Т. I-II.
36. Леонова М.В. Сучасна українська літературна мова. Морфологія. – К.: Вища школа, 1983.
37. Лисиченко Л.А. Лексикологія сучасної української мови: Семантична структура слова. – Харків, 1977.
38. Передрій Г.Р., Смолянiнова Г.М. Лексика i фразеологія української мови. – К.: Рад. школа, 1983.
39. Семчинський С.В. Загальне мовознавство. – К., 1996.
40. Скрипник Л.Г. Фразеологія української мови. – К.: Наук. думка, 1973.
41. Слинько І.І. та ін. Синтаксис сучасної української літературної мови: Проблемні питання. – К.: Вища школа, 1994.
42. Словотвір сучасної української літературної мови. – К.: Наук.: думка, 1979.
43. Сучасна українська літературна мова. Вступ. Фонетика / За заг. ред. І.К.Білодіда. – К.: Наук. думка, 1969.
44. Сучасна українська літературна мова. Лексика i фразеологія / За заг. ред. І.К.Білодіда. – К.: Наук. думка, 1973.
45. Сучасна українська літературна мова. Морфологія / За заг. ред. І.К.Білодіда. – К.: Наук. думка, 1969.
46. Сучасна українська літературна мова. Синтаксис / За заг. ред. І.К.Білодіда. – К.: Наук. думка, 1972.
47. Сучасна українська літературна мова. Стилiстика / За заг. ред. І.К.Білодіда. – К.: Наук. думка, 1973.
48. Сучасна українська літературна мова / За ред. А.П.Грищенка. – К.: Вища школа, 1997.
49. Сучасна українська літературна мова / За ред. М.Я.Плющ. – К.: Вища школа, 2000.
50. Тоцька Н.І. Сучасна українська літературна мова: Фонетика, орфоепія, графіка, орфографія. – К., 1981.
51. Українська мова: Енциклопедія. – К.: Українська енциклопедія, 2000.
52. Український правопис. –К.: Наук. думка, 1996.
53. Шульжук К.Ф. Синтаксис української мови. – К.: Академія, 2004.

КРИТЕРІЇ ОЦІНЮВАННЯ ЗНАНЬ З УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ І ЛІТЕРАТУРИ

200-100 балів - іспит склав

176-200 балів - абітурієнт здатен повно і змістовно розкрити суть поставленого запитання і продемонструвати досконале зі стильового боку логічне мовлення. Абітурієнт має володіти знаннями про життя і творчість письменників, історичне тло їхньої творчості, розуміти й аргументовано тлумачити художні тексти. Відповідь має бути відзначатися глибиною розуміння твору, світоглядних позицій автора, умінням підбирати необхідні приклади, порівнювати, дискутувати, робити слушні посилання на літературознавчі та критичні праці. Абітурієнт повинен формулювати належні висновки і виявляти власне ставлення до прочитаного. При розгляді конкретного твору має продемонструвати належне розуміння літературознавчих понять, термінів, жанрово-стилістичних особливостей, ідейного змісту, підтексту твору і літературного процесу в цілому. Відповіді чіткі, послідовні, логічні, наукові, без мовленнєвих помилок. Відповіді на додаткові питання аргументовані.

Абітурієнт виявляє глибокі знання мовної системи, усвідомлено їх застосовує під час коментування, пояснення мовних явищ та фактів; з'ясовує причинно-наслідкові зв'язки у виявленні мовних закономірностей та законів; самостійно здобуває знання, опрацьовуючи основну і додаткову літературу; використовує знання під час розв'язання пізнавальних завдань. Абітурієнт має ґрунтовні знання теоретичного матеріалу з усіх тем, передбачених програмою вступного іспиту, однак припускається незначних помилок; допускає неточність чи неповноту в окремих визначеннях (термінах), демонструє широку лінгвістичну компетенцію, але не завжди її достатньо для пояснення причинно-наслідкових зв'язків у мовній системі.

141-175 балів - абітурієнт має ґрунтовні знання теоретичного матеріалу з усіх тем, передбачених програмою вступного іспиту, однак припускається незначних помилок у трактуванні проблем літературного процесу, допускає неточність чи неповноту в окремих визначеннях (термінах), має незначні труднощі у вияві особистого ставлення до твору і схильний здебільшого покладатися на авторитетні оцінки літературознавців. Абітурієнт має ґрунтовні знання теоретичного матеріалу з усіх тем, передбачених програмою навчальної дисципліни, однак припускається незначних помилок у висвітленні проблем літературного процесу. У відповіді можуть спостерігатися поодинокі мовленнєві помилки, недостатня аргументація, яка в цілому свідчить про загальну ерудицію абітурієнта. Володіючи навчальним матеріалом, умінням робити висновки, узагальнювати й аналізувати особливості літературного процесу певного періоду чи конкретного твору з урахуванням світогляду автора, абітурієнт може допустити незначну помилку чи не досить глибоку обізнаність із суттю питань, що розглядаються. Абітурієнт має труднощі під час відповідей на додаткові питання, не посилається на додаткову літературу.

Абітурієнт володіє основним теоретичним матеріалом: знання виявляють оволодіння основною навчально-науковою літературою, але не виявляють ознайомлення з додатковою літературою; демонструє широку лінгвістичну компетенцію, але не завжди її достатньо для пояснення причинно-наслідкових зв'язків у мовній системі. У цілому відповідь абітурієнта правильна, однак позбавлена належних аргументацій, послідовності; відповідь без належного аналізу наукових джерел, власної думки, критично-об'єктивного підходу до певного мовного явища; у процесі коментування опирається лише на знання, здобуті під час колективної роботи.

100-140 балів - знання основ теоретичного курсу з літературознавчих дисциплін. У цілому відповідь абітурієнта правильна, однак позбавлена належних аргументацій, послідовності; відповідь без належного аналізу наукових літературознавчих джерел, власної думки, критично-об'єктивного підходу до певного літературного явища чи твору. Аналізуючи літературні явища, абітурієнт допускає помилки. Відповідь абітурієнта не має

належного творчого аспекту, характеризується наявністю помилок у визначеннях, хоча факти й загальні тенденції розвитку літератури в основному з'ясовуються і аналізуються.

Абітурієнт має фрагментарний та не завжди усвідомлений характер засвоєної інформації; наводить приклади з лекцій та підручників, не переносить знання для застосування у нових умовах; у процесі коментування опирається лише на знання, здобуті під час колективної роботи.

99-1 бал – іспит не склав

99-1 бал - абітурієнт не володіє фактичним матеріалом, плутається у визначеннях, не вміє систематизувати й узагальнювати, не розуміє художніх та літературознавчих текстів, демонструє нездатність висловити власну думку з приводу прочитаного, має досить поверхове уявлення про світоглядні концепції письменників та значення їхньої творчості. У відповіді відсутня логічність, аргументація, вона позбавлена необхідних прикладів і висновків, рясніє мовленнєвими помилками. Відсутність знань із основ теоретичної частини курсу. Абітурієнт не володіє знаннями з історії української літератури, не послуговується науковим термінологічним апаратом. Нерозуміння суті літературного процесу, невміння аналізувати тексти.

Абітурієнт слабо володіє теоретичним матеріалом, що зумовлено недостатнім опрацюванням навчально-наукової літератури: не володіє термінологією, помиляється під час побудови визначень, не може навести приклади. Абітурієнт не послуговується науковим термінологічним апаратом, виявляє нерозуміння суті мовних явищ.

АБІТУРІЄНТИ мають знати:

- умови розвитку української літератури і літературної критики від давніх часів до сучасності;
- ознаки стильових течій, естетичні засади літературних угруповань;
- особливості стильової манери письменників;
- основні дати життя і творчості митців;
- місце, роль і значення мистецької, просвітницької і громадської діяльності митців у культурному житті різних років.

АБІТУРІЄНТИ мають уміти:

- з'ясовувати особливості індивідуальної творчої манери письменників та порівнювати їх зі стильовими домінантами інших митців;
- кваліфіковано аналізувати художні тексти, передбачені програмою;
- узагальнювати, самостійно робити висновки;
- кваліфіковано аналізувати факти літературного процесу;
- виявляти і характеризувати традиції й новаторство у творчості письменника, в літературному процесі тощо.